

Kvinka halata siiliä

Teksti: JANA BAUER • Kuvitus: PETER ŠKERL

käännös: Julija Potrč Šavli

Jana Bauer: KUINKA HALATA SIILIÄ

Kuvitus: Peter Škerl

Suomennos: Julija Potrč Šavli

Layout ja Design: Aleš Zupančič, INVERSO

Suomalaisen laitoksen taitto: Riku Tulkki

Copyright

Teksti © Jana Bauer, 2021

Kuvat © Peter Škerl, 2021

Alkuperäisen teoksen nimi: KAKO OBJETI JEŽA

Alunperin julkaistu vuonna 2021 Sloveniassa.

Kustantaja: KUD Sodobnost International, www.sodobnost.com

Kaikki oikeudet pidätetään.

Kiitämme Slovenian kirjainstituuttia ja Euroopan Unionia tuestaan. Slovenian kirjainstituutin myöntämän julkaisutuen rahoittivat Slovenian tasavalta ja Euroopan Unioni Euroopan aluekehitysrahaston kautta.

Suomalainen laitos © tekijät ja Onnenlääntti

ISBN 978-952-99893-9-3 (kovakantinen)

ISBN 978-952-7554-00-5 (PDF)

Onnenlääntti

Yläne 2023

www.onnenlääntti.fi

Paino: Booksfactory, Szczecin, Puola

Oli ihan tavallinen päivä.

Siili kuljeskeli metsässä.

Siili oli yksinkertainen, hyväntahtoinen siili, jolla oli terävät piikit ja utelias nenä.

Yhtäkkiä jokin pysähdytti.

Siili katsoi vasemmalle. Ei mitään. Sitten oikealle. Ei mitään. Edessä ei myöskään näkynyt mitään. Eikä takanakaan. Siili halusi tehdä askelen, mutta ei voinut.

Hups, mikä pysähdytti, olikin sisällä.

Valtava kaipuu. Kaipuu oli niin voimakas, ettei se antanut siilin tehdä askeltakaan.

Siili kuunteli, mietti ja lopuksi totesi:

Minä tarvitsen halauksen.

Lammessa polski norsu.

– Hei norsu, sanoi siili.

– Saanko halata sinua?

– Tuota noin... epäröi norsu, – minulla on lepatustauti.

Norsu rupesi heiluttamaan korviaan.

– Kas, lepatus vetää minut muualle.

Korvat lepattivat ja pikkuhiljaa norsu perääntyi metsään.

– Kai sain sen linnuilta, norsu ehti huutaa ennen kuin katosi näkyvistä.

Siili katsoi hölmistyneenä norsun perään.

Juuri silloin karhu tuli viheltäen ohi.

Siilin piikit pomppasivat ilosta pystyyn.

– Karhu! huusi siili.

– Voitko halata minua?

Karhu lopetti oitis viheltelyn.

– Haluaisin kovasti, se mumisi, – todella haluaisin, jos en ... ööö ...
jos en ...

– Jos et mitä?

– Jos en olisi niin hirveän onneton! huusi karhu. – Tiesitkö, että alakuloisuus voi tarttua muihinkin? Karhu löntysti pois niin tyytyväisenä, että rupesi taas viheltämään.

Siili huokaisi ja jatkoi matkaa. Vanhan kuusen kohdalla siili törmäsi kettuun. No, ei se oikea kettu ollut. Se oli Pipe, jolla oli kettuhaalarit päällä. Haalarissa oli huppu kettukorvineen ja häntä pehmeästä kankaasta.

– Saanko halata sinua? kysyi siili epävarmana.

– **Ei**, vastasi Pipe-kettu.

– Miksi ei? kysyi siili apeasti. Pipe raapi huppukorvansa. Hän oli rehellinen kettu. – Koska olet siili ja sinulla on pistelevät piikit, Pipe selitti.

– Pistelevätkö piikkini? Siili kysyi hämmästyneenä.

Pipe nyökkäsi. – Sinulla on kovin pistävät piikit. On varmaan vaikea löytää joku, joka haluaa halata sinua.

Siili tuli surulliseksi. Se vaipui maahan, kädet ja jalat levällään.

– Höh, siili, sanoi Pipe-kettu. – Älä ole lapsellinen, nouse sieltä.

Siili tuijotti eteensä sanomatta mitään.
Pettyneet piikit eivät millään suostuneet
pomppimaan pystyyn.

– Hyvä on, Pipe antoi periksi.

– Saat halauksesi.

Pipe ryntäsi pois ja palasi pian tuoli ja kyltit
kainalossa. Kylteissä luki kaikenlaista. Pipe
istutti siilin tuoliin pensaikon taakse ja painoi
kyltit maahan, jonossa tien viereen.

Valitettavasti kyltit eivät houkutelleet ohi
käveleviä eläimiä. Kettu oli jo
luovuttamassa, kun joku hitaasti lähestyi.
Se oli kilpikonna. Juuri kilpikonna.

JOS TYKKÄÄT HAASTEISTA,
SEURAA NUOLTA,
kilpikonna luki ensimmäisistä kahdesta
kyltistä.

VAIN UHKAROHKEILLE,
sanoi kolmas kyltti.

